

РЕШЕНИЕ

№ 24764

гр. София, 18.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5404** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 26, ал. 1 и ал. 12 и вр. с чл.10, ал.1, т.23 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Т. Ф., гражданин на Република С. М., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Д. П., АК – В. срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България с рег. № 5365 р – 3037/ 02. 10. 2024 г. на директора на ОДМВР– Б..

С жалбата се иска отмяна на отказа като неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Твърди се, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни или представяне на документ с невярно съдържание са немотивирани и неподкрепени с доказателства. Не е посочено и коя от двете хипотези на чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ е приложена. Липсват мотиви на административния акт, което е винаги основание за неговата отмяна. Изводът, че е деклариран адрес, който не се ползва от апликанта е формален и в противоречие с декларираното от собственика на имота. Жалбоподателят има предходни издадени разрешения за продължително пребиваване за 2021 г., 2022 г. и 2023 г. В хода на съдебното производство е представена писмена защита от адв. К. О., АК – В.. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на ОДМВР – Б., чрез гл. юрисконсулт Я., представя писмени бележки, в които излага доводи за законосъобразност на издадения отказ. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх. № 536500 – 3332/22. 08. 2024 г., подадено от Т. Ф., гражданин на Република С. М. за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 26, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ. Адресът, който чужденецът е посочил в подаденото заявление като адрес, на който пребивава е [населено място], [община], област Б., [жк], [жилищен адрес].

Получено е положително становище от ДА“НС“.

Извършена е справка в информационните системи, ползвани от МВР, при която е установено, че Т. Ф. е имал разрешения за продължително пребиваване на територията на Република България през предходни периоди. За тези периоди са регистрирани множество влизания в страната, като повечето от тях са за еднократен престой през светлата част на денонощието с продължителност до 8 часа и посочена цел на пътуването – туризъм. Общият престой на чужденеца на територията на страната е 21 дни. Последното влизане и излизане на лицето през ГКПП е на 27. 09. 2024г. за времето от 10.15 ч. до 15.00 ч. със заявена цел на пътуването - туризъм.

Извършена е проверка на декларирания от апликанта адрес за постоянно пребиваване, при която е установено, че на адреса са регистрирани освен Т. Ф. и още 9 лица български граждани, от които 6 са с двойно гражданство.

В имотния регистър няма данни чужденецът да притежава имоти на територията на страната.

На 24. 09. 2024 г. е извършена проверка на място на адреса, който Т. Ф. е декларираше като адрес на постоянно пребиваване. Установено е, че жилището е с площ от около 40 кв.м., обзаведено и годно за живеене.

За проверката на адреса е изготвена докладна записка от мл. ПИ Е. И.. Видно от докладната записка, при проверката на място чуждият гражданин не е открит на адреса. На място е установено лицето А. Н. А., която живее на семейни начала със собственика на имота И. Г. И.. Тя е предоставила писмени обяснения, видно от които, А. А. и И. И. живеят заедно в това жилище от 1991г. С тях не живее никой друг. А. А. не познава лицето Т. Ф. и не знае, че И. И. е негов домакин.

От И. Г. И. е представена нотариално заверена декларация от 23. 08. 2024 г., че ще предостави за ползване собственото си жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на Т. Ф. по време на пребиваването му в Република България и че собственикът на имота е съгласен чужденеца да бъде адресно регистриран на посочения адрес. Това е декларирания адрес и по предходните разрешения за продължително пребиваване.

Сключен договор за наем между И. Г. И. и Т. Ф. не е представен.

Направен е извод, че декларираните от апликанта данни относно адреса на пребиваване в Република България са неверни и не са потвърдени.

Издаден е Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България с рег. № 5365 р – 3037/ 02. 10. 2024 г. на директора на ОДМВР– Б.. Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Направен е правен извод, че заявителят няма намерение трайно да се установи в страната, защото по време на предходните разрешения за продължително пребиваване общият престой е 21 дни, повечето влизания са през светлата част на денонощието и с продължителност от 8 часа. Също така е деклариран неверен адрес на постоянно пребиваване, а именно [населено място], [община], област Б.,[жк], [жилищен адрес] на който адрес чуждият гражданин нито пребивава, нито някога е пребивавал. Жилището е с площ от около 40 кв. м. и се обитава от 1991г. от А. А. и И. И.. По данни на А. А., в жилището никога не са живели чужди граждани, тя не познава Т. Ф.. Направен е извод, че декларираният адрес на пребиваване е неверен, което попада в хипотезата на чл.26, ал.1 във вр. с

10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ. На основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал.1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване в Република България е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване на Т. Ф., гражданин на Република С. М..

В хода на съдебното производство не са представени други доказателства.

Жалбата е допустима, подадена в срок, от адресата на отказа, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ във вр. със Заповед №244з-3267/20.09.2024г. на директора на Областна дирекция на МВР-Б..

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно чл.26 ал. 1 ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал.1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато той е представил документ с невярно съдържание или е деклариал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната правна норма, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин. С оглед фактите по делото, основаниято за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят никога не е пребивавал на декларирания от него адрес за пребиваване в страната. А. Н. А., която живее на адреса на семейни начала със собственика на имота дава обяснения, че не познава Т. Ф. и че той никога не е живял на адреса заедно с тях. Самото жилище е от 40 кв.м., а не адреса са регистрирани общо 10 лица. Площта на жилището не позволява съвместното му обитаване от регистрираните на адреса лица. Декларираният адрес на пребиваване от чуждия гражданин е неверен, както обосновано е приел и административния орган.

Правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26 ал. 1 във вр. с чл. 10, ал.1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от заявителя доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-

необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения постановеният отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева /изменението на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ е в сила от 01. 10. 2025 г. и към момента не е приложимо/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I - во отделение, 43-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ф., гражданин на Република С. М., ЛНЧ [ЕГН] срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България с рег. № 5365 р – 3037/ 02.10.2024 г. на директора на ОДМВР – Б..

ОСЪЖДА Т. Ф., гражданин на Република С. М., ЛНЧ [ЕГН] да заплати на ОДМВР – Б. сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: